

[Niels Frederiksen.]

fæstet i Loven af 1919 om Vilkaar for Bortsalg af Jord i offentligt Eje? Mener det ærede Medlem, at denne Brugsform er af en saadan Karakter, at den begrænser Muligheden for Fremdrift og Fremskridt indenfor det danske Landbrug?

For hvis det ærede Medlem mener dette, vil jeg gerne spørge ham, hvorfor han da har forladt den politiske Stilling hertil, som han havde sammen med mig i Landbokommissionen af 1911. Hvad har bevirket, at det ærede Medlem nu ser anderledes derpaa, end han den Gang gjorde, da han var med til at indstille og udforme den omtalte Brugsform, som nu er knæsat i dansk Lovgivning, og som efter det ærede Medlems daværende Mening indeholdt Fortrin fremfor den gængse, og ikke paa nogen Maade kunde være begrænsende for Fremskridt, Initiativudfoldelse og det, man altid maa tage Hensyn til, naar man reformerer paa dette Omraade.

Det ærede Medlem udtalte sin Forbavselse over, at et Parti som mit kunde gaa ind under et Førerskab, der førte til den socialistiske Samfundstilstand modsat den liberalistiske. Men jeg tror, at min Forbavselse er meget mere berettiget, naar det ærede Medlem kommer ind paa den Betragtning, at det, han selv har udformet, skulde være det væsentligste i den socialistiske Udvikling, vi nu er inde i.

Saa har jeg en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, der i sin Tale drog i Tvivl Berettigelsen af at opføre paa Finansloven Bevillingen paa 3,4 Mill. Kr. af Jordfondens Midler til Anvendelse til fortsat Indkøb og Udstykning af Jord efter Bestemmelsen i Loven af 4. Oktober 1919. Jeg har meget omhyggelig læst det ærede Medlems Bemærkninger igennem, og den Argumentation, han dér fremførte, afkræfter paa ingen Maade den af mig fremsatte Paa-stand, at dér i Lensloven er Lovhjemmel for at opføre de nævnte Bevillinger paa Finansloven, fordi der i Loven staar, at de skal anvendes til dette Formaal. Derfor er hele den Betragtning, det ærede Medlem gjorde gældende angaaende Lovmedholdeligheden og Betimeligheden af at opføre de Beløb paa Finansloven, efter min Formening en Misforstaaelse, og Misforstaaelsen er paa det ærede Medlems Side, ikke paa min.

Dette er de Bemærkninger, jeg har at fremføre som Svar paa de Betragtninger, der er gjort gældende fra de forskellige Taleres Side under Finanslovdebatten, og

jeg ser ingen Anledning til at give mit Bidrag til at forlænge Debatten overflødig. Den er jo hidtil forløbet paa usædvanlig lempelig Maade, og Kritikken overfor Regeringspartierne og overfor den højtærede Regering er af en saadan Art indtil nu, at man efter min Opfattelse kan betragte det som et Udtryk for, at den Administration, der er ført fra Regeringens Side i det Aar, der er gaaet, og det politiske Samarbejde, der under den nuværende Regering er indledet og paabegyndt, har vist sig at give Anledning til overordentlig ringe Kritik fra den Oppositions Side, hvis væsentlige Opgave det er i et Lands Politik at paapege alle de Skavanker ved den sidende Regerings Arbejde, som det er muligt at faa Øje paa.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen fortsætter med at sige, at det, Landbruget er inde i, ikke er en Produktionskrise, men en Gældskrise. Jeg har det Indtryk af det ærede Medlems Ord nu, at de var noget afsvækkede; men det var dog rart at faa at vide, hvad der er Gældskrise, og hvad der er Produktionskrise. Jeg forstaaer ved en Produktionskrise dette, at den paagældende ikke kan producere, naar de Ting, hvoraf og hvormed der skal produceres, i det givne Tilfælde Værdien af den danske Jord, sættes til, hvad den er værd. Naar da Produktionen ligger saaledes, at den ikke blot slet ikke kan give Forrentning, men daarligt nok kan betale Driften, saa maa jeg hævde, at saa er man inde i en Driftskrise. Det ærede Medlem bliver ved med at tale om den Jord, der er købt for dyrt; men dette spiller jo, naar alt kommer til alt, en overmaade ringe Rolle. Det er en Selvfølge, at en Lempelse paa 15—20 Kr. i Gældsafgift paa Jorden ogsaa er noget, det skal jeg ikke benægte. Men naar Omsætningen paa Jorden dog i Henseende til Udgifterne drejer sig om 200—300 Kr. om Aaret pr. Tønde Land, alt efter Afgrødernes Beskaffenhed, naar man taler om ret god Jord, saa bliver det nu lige godt ikke dette, om man skal give 20 Kr. mere eller mindre i Rente, der bliver det afgørende. Selvfølgelig, den Mand, der har Penge nok, har Reserver, hvoraf han kan tage; men det vedrører jo ikke Driften. Jeg maa vedblivende hævde, at den Drift, der ikke kan hvile i sig selv, naar Værdierne er sat til passende Beløb, er inde i en Driftskrise.